

RECHTER JAN VAN DER DOES

Regen uit het verleden

‘Wel, het regende, en tsja, wat nog meer... ik plakte mijn foto’s in’.

De verdachte tastte naar woorden. Hij werd ervan verdacht dat hij zijn echtgenote ernstig had mishandeld, en het was verrassend dat de opmaat tot dit huiselijk drama werd gevormd door het vallen van regen en het plakken van foto’s. Geen omstandigheden die in de regel nopen tot extra behoedzaamheid.

Mr. Huub Bossink was de raadsman. Hij was een jaar of tien geleden uit het arrondissement vertrokken. Men mocht hem destijds wel. Hij had een innemende manier van optreden, wars van onnodig theater. Soms ook wat bescheiden, tegen het verlegene aan. Hij dwong respect af door de rustige opbouw van zijn betoog, waarin geen enkele herhaling voorkwam. Eens gezegd, bleef gezegd.

In de kleine wereld die de rechtspraak vormt, was bekend dat hij in een depressie was geraakt, en dat zijn huwelijk uiteindelijk was vastgelopen. Er was één zontje en de omgangsregeling maakte deel uit van een onontwarbare kluwen van conflicten.

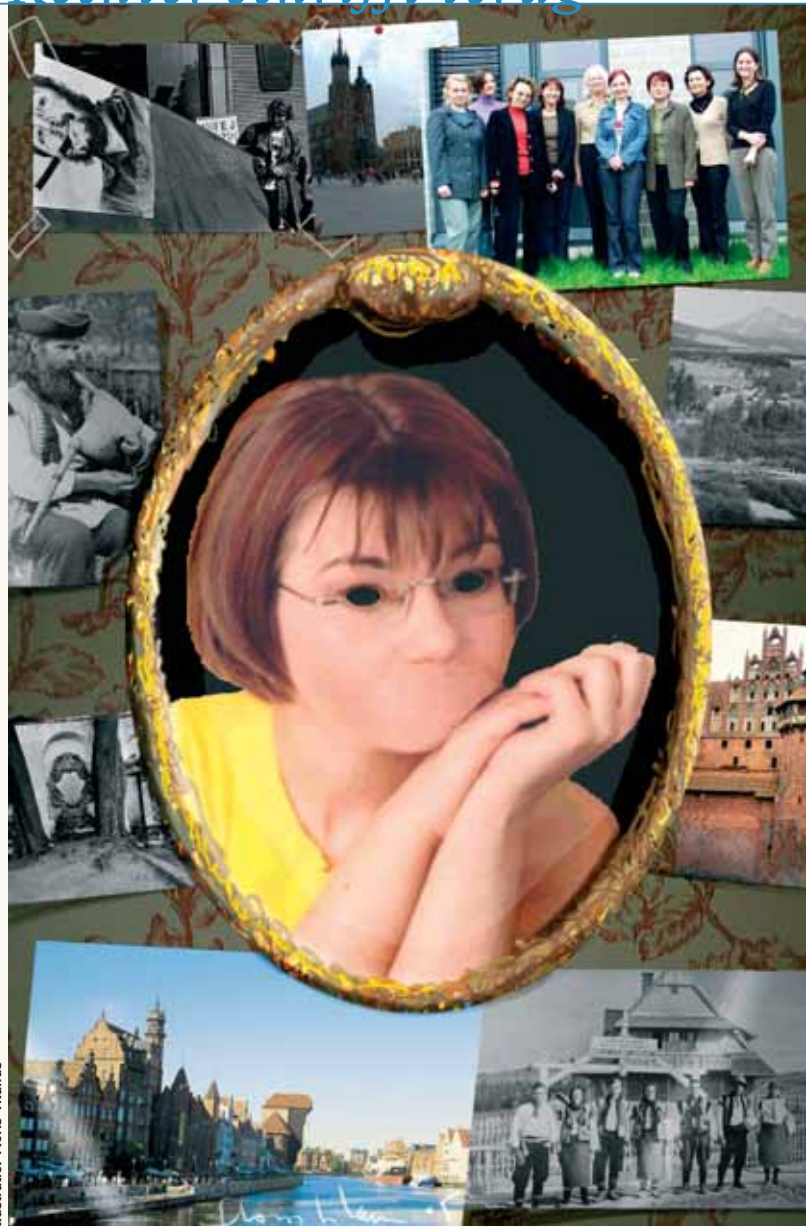
Een nieuwe echtgenote bracht hem naar een andere standplaats en het laatste bericht dat doorsijpelde over de grenzen van het arrondissement heen, was dat een pasgeboren kind gehandicapt bleek te zijn.

Aan de lunchtafel van de rechterlijke macht werd met deernis over mr. Bossink gesproken, maar niemand kende hem goed genoeg om vorm te kunnen geven aan enig blijk van meeleven. Na verloop van tijd verdween hij uit de gedachten, het beeld gefixeerd in ongeluk.

Daar stond hij plotseling, ongeveer 50 jaar, zakelijk en terughoudend als vanouds. Met zijn verschijnen kwamen de herinneringen en de nooit gedeelde betrokkenheid weer omhoog.

Oog in oog met deze raadsman leek mij het doornemen van het hele verhaal, te beginnen met de regen en de foto’s, en eindigend bij het huwelijksdrama, wat ongepast. Ik beperkte de bespreking tot de tenlastegelegde feiten. Maar mr. Bossink liet zich niet door mijn ongemak behoeden, en hij vroeg de verdachte om alsnog zijn relaas te doen.

Er kwam een treurig verslag van een onhandige man, die Nederlandse vrouwen te bijdehand vond en zijn heil had gezocht bij een relatiebureau dat volgens de advertentie 1000 Poolse vrouwen in de kaartenbak had staan. Na het betalen van veel geld had hij een echtgenote. Maar die werd al snel verteerd door heimwee, waarna ze er

illustratie: Floris Tilanus

het zwijgen toedeed. ‘Ik heb zo’n pech gehad met dat vrouwtje’. Ruzie over de vraag of een ingeplakte foto moest worden verwijderd, had uiteindelijk zijn agressie doen opvlammen, en toen was er geen houden meer aan. Alle woede over het leven dat jegens hem tekort was geschoten, kwam naar buiten. En de Poolse deed dienst als de kop van Jut, voor veel meer dan zij ooit op haar geweten kon hebben. Na het incident had hij haar nooit meer gezien.

Ze waren deelgenoot. Ik kon de pech van verdachte niet meer los zien van het levensverhaal van mr. Bossink. Een bespreking van de motieven die tot de daad hadden geleid, zou hoe dan ook raakpunten hebben met het nooit geuite medeleven.

En zo lag de zaak bij de rechter. Uitspraak over 14 dagen. Een kort knikje ten afscheid.

Mr. Bossink beende weg met zoveel energie, dat staren op foto’s uit het verleden wel ongeveer zijn laatste interesse moest zijn. ●